

introit: Pláč 3;21-25**píseň:** 642**modlitba:****1 čtení:** Sk 5; 1-11**píseň:** 191**2.čtení:** Mal 3; 6–12

Přinášejte do mých skladů úplné desátky. Až bude potrava v mém domě, pak to se mnou zkuste, praví Hospodin zástupů: Neotevřu vám snad nebeské průduchy a nevyleji na vás požehnání? A bude po nedostatku. Mal 3;10

Bratři a sestry,

také na vás občas dolehnou otázky typu: „Pane Bože, jestli to takhle půjde ve sboru dál, tak nás to zanedlouho položí?“ Ne, nebojte se, není to tak zlé, ale dobře víme, že peněžní nároky církve i našeho sboru rok od roku rostou, personální fond se zvyšuje, copak obětavost nemá také určité hranice? A co ta malá účast na bohoslužbách, lidé vytrácející se z našeho společenství, jen malá hrstka „skalních“, kteří to táhnou a dá se na ně spolehnout, po těch přece nemůžeme chtít ještě víc, vždyť už teď jsou takříkajíc „nadoraz“, mnozí jsou unavení, mnozí mají zdravotní problémy, proč se nám nedaří aspoň o trochu líp? Není něco špatně? To se snad Pán Bůh změnil, anebo se změnila církev? Co je špatně? Ne, nečekejte, že vám hned odpovím, že je to proto, že všichni neplatí desátky, myslím, že odpověď na tyto otázky je zapotřebí hledat hlouběji.

Podívejme se společně na celou výpověď proroka Malachiáše. Kdybychom vytrhli pouze tento verš, asi bychom mohli hned na začátku konstatovat, že bohaté sbory jsou požehnanější, protože si prostě mohou dovolit víc dávat. Jenže sami cítíme, že tomu tak není a nemůže být. Tak změnilo se tedy něco v církvi? Změnil se Pán Bůh, změnilo se vůbec něco, když tato situace nastala? Malachiášovo proroctví bylo sepsáno pravděpodobně v době, kdy Ezdráš s Nehemjášem přicházejí do rozbitého Jeruzaléma a snaží se odhalit Hospodinovu lidu kořeny problémů, do kterých se dostal. Prorok volá lévijské, kněžský rod k pořádku a k vykonávání poctivé obětní bohoslužby. Problém není v tom, že by se změnil Hospodin, jeho milosrdenství nepomíjí, jeho slitování nekončí, obnovuje se každého rána slyšíme z Jeremiášova pláče i z Malachiášova proroctví. On není náladový jako nějaká pohanská božstva, a nezměnili se ani Izraelité, nepřestali být Jákobovými syny se vším, co k tomu patří – s velkou touhou po požehnání, ale také s tendencí obházet a klamat, podobně jako kdysi Jákob, když lstí usiloval o snadnější zisk Boží přízně a milosrdenství. Nemylme se, Pán Bůh dobře zná naše srdce, vidí nám až „do žaludku“.

Co se tedy změnilo, když se nezměnil ani Bůh ani my? I to slyšíme z Malachiášova proroctví. Došlo ke změně našeho vztahu k Božím hodnotám a k Božím zákonům a to se nutně muselo promítnout i do našeho vztahu k Bohu. Diagnóza a rozbor příčin nedobré situace je u Izraele podle Hospodina v jeho minulosti, se kterou se pořád ještě nedokázal vypořádat. „***Už za dnů svých otců jste se odchýlili od mých nařízení a nedbali jste na ně.***“ slyší Izrael. Jinými slovy - váš vztah k obětní praxi a dávání nebyl v pořádku už mnohem dřív. Proto bude nutné, aby došlo ke změně. Příčinu i cestu k nápravě bude nutné hledat v minulosti.

To nebývá vždycky pohodlné, zvláště když nás někdy přímo pohlcuje až příliš reálná přítomnost. Přemýšlíme-li o financování církve a vztahu k desátkům v dnešní postmoderní době, kterou navíc umocňuje současný, poměrně negativní postoj společnosti k církvi kvůli církevním restitucím, může nám to pěkně zamotat hlavu. Nicméně některé vzorce a principy chování jsou stále stejné a odolávají i změnám v pohledu na současnou praxi v křesťanství. Jestliže má dnešní církev pátrat po své minulosti a kořenech, ze kterých vyrostla, musí samozřejmě sáhnout do prvních století po Kristově vzkříšení, kdy vznikaly první křesťanské sbory a naši tehdejší spolubratři a spolusestry bojovali svůj boj víry o čistotu, svatost a opravdovost ve všem, tedy i v otázce dávání. To proto, aby církev ustála tlaky, které tenkrát, ale ani dnes, zvláště v některých zemích, nebyly zrovna malé. Raná církev se velmi aktivně zapojovala do naplňování fyzických potřeb jiných. Ačkoli je zvláštní důraz kladen na dávání pro potřeby ostatních věřících, prvním

křesťanům záleželo jak na sourozencích z jejich sboru, tak ze vzdálenějších míst. K tomu všemu ještě přispívali na potřeby těch, kdo vyšli zakládat nové sbory a oslovit ztracený svět. Zdá se, že v církvi bylo dávání jednak organizované, jednak spontánní (na úrovni jednotlivců).

Že to ale nebylo ani tehdy jednoduché, vypráví i varující příklad některých jednotlivců, konkrétně jednoho manželského páru z doby utvrzování základů učení první církve - případ Ananiáše a Safiry. Ti prodali svůj pozemek a výtěžek chtěli darovat, chcete-li obětovat, církvi na Boží věci. Ananiáš však s vědomím své ženy dal nějaké peníze stranou, snad pro jistotu na horší časy, těžko říct, nebo prostě apoštolům, kterým peníze donesli, zkrátka úplně nedůvěřovali. Peníze ale byly jejich a mohli s nimi naložit jak chtěli. Tak to konstatuje i ap. Petr, od kterého si musel Ananiáš a o chvíli později i Safira vyslechnout smutné obvinění: „**Nelhali jste lidem, ale Bohu!**“ Jejich tragický osud může být i pro dnešní církev upozorněním, že náš Bůh nemá rád přetvářku.

Situace starozákonního Izraele v polozbořeném Jeruzalémě byla svým způsobem obdobná. Proroci jako Malachiáš volali Boží lid znovu k poslušnosti a opravdovosti víry. Věděli, že je to důležité pro budování i stálou obnovu, jak duchovní tak i tu fyzickou (i chrám bylo zapotřebí znovu obnovit). V současné době náš krnovský sbor rekonstruuje novou faru. Jsme trošku v podobné situaci jako Izrael, jsem rád, že už v minulosti, ještě než jsem přišel do Krnova, se zde vyučovalo o desátkách. Členové našeho sboru to přijali za své a díky tomu se náš sbor, zejména díky některým štědrým dárcům, mohl do tak náročné stavby pustit. Letošní „Hlavní dar lásky“ Jeronýmovy Jednoty obdrží náš sbor. Je to obzvláště milý „mimořádný desátek“, který nám pomůže překlenout finančně velmi náročné období, jsme za to Pánu Bohu a všem sborům naší církve moc vděční. I my jsme ale na počátku stáli před těžkým rozhodnutím, věděli jsme, že pokud se do koupě starého domu a jeho rekonstrukce pustíme, bude to znamenat také velké zvýšení naší vlastní obětavosti. Před dvěma lety 18. května jsem z toho místa vyslovil v modlitbě prosbu za to, aby se nad budovou naší nové fary naplnil verš: „*Sláva tohoto nového domu bude větší nežli prvního, ... A na tomto místě budu udílet požehnání, je výrok Hospodina zástupů.*“ Tehdy jsme si začali uvědomovat, že už nebudeme moci o obětavosti pouze mluvit, ale budeme muset proto také mnoho udělat a mnozí to skutečně pochopili a začali konat a konají dodnes. Mám za to, že existuje provázanost mezi naší upřímností v takové oblasti jako je naše štědrost, anebo třeba i rozhodnutí dávat celé desátky, a požehnáním, o kterém hovoří Pán Bůh ústy proroka Malachiáše. Po dvou letech se už možná i v našem sboru dostavuje určitá únava, naše staršovstvo je trochu oslabeno nemocemi, bude zapotřebí se znovu vzchopit a dokončit, co je zapotřebí, tak aby bylo Boží jméno „ne naše“, z tohoto dobrého díla, oslaveno.

Malachiášova rada a také recept na nápravu kritické situace, která v Jeruzalémě nastala, a to nejen mezi řadovými obyvateli ale i mezi lévijci, tedy těmi, kteří byli odděleni pro službu v chrámu, zněl: „**Navraťte se ke mně a já se navrátím k vám, praví Hospodin zástupů.**“ Nebyla to jen obecná rada, ona totiž obsahovala i hloubkový rozbor nastalé situace. **Ptáte se: „Jak se máme vrátit?“** Ten problém je vaše opravdovost, třeba v takové konkrétní věci jako jsou právě ty desátky. Když nad tím přemýšlíme, jak se to dotýká nás? Možná jsou tu i jiné věci, které bychom měli Pánu Bohu odevzdat, možná i naše srdce vždycky nestojí plně při něm, na to už by si měl odpovědět každý sám. A možná bychom si měli položit stejnou otázku, jakou dostali Izraelci v souvislosti s desátkou: „**Smi člověk okrádat Boha?**“ Ale to přece není jen o finančním zajištění Božího díla, ale o celém našem křesťanském životě. Zavzpomínejme, kdy a jak jsme naposledy udělali pro svého Pána, pro svůj sbor - církev něco „jen tak“, aby se neřeklo, jen tak, aby se „vkl“ (Pán Bůh, církve, svědomí, poslušnost) nažral, a koza (naš životní styl a peněženka) zůstala celá. Starozákonní princip „desátka“ položil už na počátku základ pro budoucí církev, která bude jednou zodpovědná nejen za opravy kostelů a far a platy kazatelů, ale i za pomoc těm nejpotřebnějším.

Málo se například ví, že v našem MS seniorátě existuje tzv. **Seniorátní fond rychlé pomoci pro sbory MSS**. Účelem fondu je rychlá pomoc sborům, jejím členům, případně (a na žádost a doporučení) i nečlenům ČCE, kteří se ocitli v nenadálé tísní. Fond má přispět: a) při odstraňování nenadálých poruch staveb (různé havárie), b) v sociální rovině, jako pomoc

konkrétním lidem, kteří se ocitli v tíživé finanční situaci. V Novém zákoně se každý sbor obvykle staral o finanční zabezpečení těch, kteří sloužili Božím slovem, ale i cestujících misionářů, diakonů anebo potřebných (např. sirotků a vdov). Sbory, které berou tuto zodpovědnost vážně, obvykle přijímají za svou věrnost Boží požehnání. Není žádným překvapením, že ty sbory, které berou biblickou výzvu k dobrovolnému placení desetiny svých příjmů vážně, většinou nemají větší finanční problémy a mohou dokonce i podporovat jiné.

Malachiáš ve svém proroctví dokonce hovoří o přímé příčinné souvislosti mezi kletbou, která dopadla na jeho národ a placením neúplných desátků, které nazývá otevřeně okradáním Pána Boha. Hospodin jeho ústy volá: „**Přinášejte do mých skladů úplné desátky. Až bude potrava v mém domě, pak to se mnou zkuste, praví Hospodin zástupů: Neotevřu vám snad nebeské průduchy a nevyleji na vás požehnání ? A bude po nedostatku. (Mal 3;10)** To zaslíbení se pak promítá i do ostatních oblastí života pro Izrael, třeba Boží zaslíbení ochrany před různými škůdci na poli, Izrael se stane vytouženou zemí, všechny národy mu budou blahorečit. Tak mě znovu napadá, jak je to s námi a naší zemí, s naší církví, s našimi sbory. Jsme tou vytouženou zemí, místem, kam lidé rádi přicházejí, protože se tam dobře cítí? Věřím, že mnohde ano a pokud je to někde jinak, anebo pokud nám během tohoto kázání došlo, že bychom mohli někde něco, třeba i naším vlastním přičiněním změnit, proto, aby se tam i druzí (nejen já) mohli cítit lépe, bude jen dobře. Pán Bůh nám v tom i celé církvi mocně žehnej.

Amen.

Modlitba:

Píseň: 473

Slovo poslání: 2 Kor 9;8 – 15

požehnání 2 Kor 13;13

Píseň: 485